

фактическата история на паметниците отъ това по-ближко до насъ време, което са нарича срѣдне-български периодъ. Послѣ вѣкътъ на Симеона свѣдѣнията са почти прекъсватъ: намъ сж извѣстни само имената на нѣколко писателя, които са появяватъ при крайтъ на българската независимостъ (отъ 14 до 15 столѣтие), т. е. родомъ българинътъ Григории Цамблакъ, името на когото обикновенно внасятъ въ историята на руската литература, и послѣдниятъ тѣрновски патриархъ Евтимий, който е оставилъ нѣколко сжчинения, жития и послания, ниде още ненапечатани. Въ това сжщо време рѣкописите, а особено старите руски рѣкописи, ни представляватъ множество паметници, — отечници (патерици), поучения, повѣсти, жития, апокрифи, народни предания, византийски хронографи (Амартолъ, Малала и Манасия, — послѣдниятъ е преведенъ въ 14-то столѣтие), — които или несжмнѣнно вече сж извѣстни за български, или баремъ носатъ слѣди отъ южно-славянско происхождение и понѣкогашъ твѣрде забѣлѣжително сжхраняватъ древната старо-славянска форма. Самите български първообрази на тие произвѣдения сж твѣрде рѣдки, защото българските рѣкописи сж са изгубиле или даже сж биле истрѣбени отъ грѣците въ послѣдните нѣколко столѣтия; но множество отъ тие паметници сж са сжхраниле въ руските списки, които заедно съ това ни даватъ възможностъ да си представиме до колко е била распространена старо-българската литература по сичките области на древното православно славянство. Повечето пѣти ние не знаеме и хронологията на тие паметници, така щото срѣдне-българ-